

“Velikan” svetovnega avto-moto športa.

Rauno Aaltonen

Avtor: Tomaž Čelofiga

Rauno Aaltonen je rojen leta 1938 v mestu Turku na Finskem. Že kot mlad fant je pokazal zanimanje za moto šport. Začel je z dirkanjem z motornimi čolni. Finsko prvenstvo je osvojil sedem krat, postal pa je tudi Skandinavski prvak - star šele dvajset let. Privlačili so ga tudi motocikli. Vozil je speedway in cestne dirke, kjer je s 125 Ducatijem osvojil Skandinavsko prvenstvo. Celo to ga ni povsem zadovoljilo, zato je presedel v avtomobil, za začetek Saab, s katerim je leta 1961 postal Finski prvak.

Leta 1962 se začne zame, ljubitelja klasičnih angleških avtomobilov, Aaltonenovo najlepše poglavje njegove dirkaške kariere. Namreč, priključil se je BMC teamu (British Motor Corporation). Že istega leta je štartal na reliju Monte Carlo, vozil odlično, a le kilometer ali dva pred ciljem, ko je zasedal drugo mesto, je slabo ocenil enega zadnjih ovinkov in zletel

je ekipa BMCja v letih 1960 in 1961 tekmovala z nekonkurenčnimi miniji 850, zato tudi uspehov ni bilo.

s ceste. Mini cooper S 997 z registersko številko 11NYB je zagorel kot baklja, a na srečo sta se Aaltonen in njegov sovoznik Mabbs rešila skoraj nepoškodovana. V ekipi BMCja se je Aaltonen znašel v družbi imenitnih voznikov. Najvidnejši med njimi so bili: ženska predstavnica Pat Moss, Paddy Hopkirk, Timo Makinen in brata Morley. Pred njihovim prihodom

Leta 1962 pa se je vse lepo ujelo - pravi vozniki in pravi konkurenčni avtomobili. Zanimivo je, da so vsi naštetih vozniki tekmovali tudi s takrat najmočnejšimi tekmovalnimi vozili BMCja Austin Healey 3000. Z njimi so tekmovali na maratonskih, zelo težkih in napornih relijih kot so bili reliji Liege-Sofia-Liege, ki so potekali od Belgije preko cele Evrope, tudi skozi nekdanjo Jugoslavijo proti Sofiji in nazaj. Vmes so imeli le nujne postanke za dolivanje goriva, prehrano in le nujne počitke. Aaltonen je zmagal na tem reliju leta 1964. S Healeyi so tekmovali tudi na vseh pomembnejših

relijih po Nemčiji, Franciji in seveda na znamenitem Angleškem RAC reliju.

Vrnimo se k reliju Monte Carlo. Leta 1963 je bila ekipa BMCja s svojimi miniji Cooper S uspešna. Aaltonen je končal reli kot zmagovalec v svojem razredu in kot tretji v skupnem seštevku, Hopkirk pa drugi v razredu in šesti skupno. Mini Cooper S se je pokazal kot odličen avto, ki s pravim voznikom za volanom premaguje mnogo večje in močnejše avtomobile, predvsem na ovinkastih spolzkih cestah. A prava senzacija sledi leta 1964, to je zmaga. Mini Cooper S 1071 z registracijo 33 EJB in Hopkirkom za volanom je premagal vso konkurenco. Leta 1965 je zmagal Makinen, a leto 1966 se konča za ekipo slabo. Tri od štirih so diskvalificirali zaradi "neustreznih" luči. Star pregovor pravi, da podežju vedno posije sonce in to se je Aaltonenu zgodilo leta 1967. Skupna zmaga z minijem Cooper S 1275 z registracijo LBL6D. Leto 1968 je bilo zadnje za ekipo BMCja in za sam BMC. Tega leta je Aaltonen osvojil na reliju Monte Carlo skupno tretje mesto.

Leta 1965 je Aaltonen osvojil tudi Evropsko reli prvenstvo, ki je bilo predhodnica kasnejšega WRC-ja (svetovno reli prvenstvo). Osvajal je vse pomembnejše relije po Evropi: Tulip reli, 1000 lakes, Alpine, Tour de France Automobile, Korzika Acropolis, Targa Florio, sedemkrat je bil drugi na verjetno takrat najtežjem reliju Safari, osmič pa se mu je že nasmihala zmaga, a se mu je tik pred koncem pokvaril avtomobil. Po BMCju je največje uspehe dosegal z legendrnimi reli avtomobili kot so Nissan 240Z, Opel Ascona, Lancia Fulvia, Fiat 124 Abarth in še katerim. Večkrat je sodeloval tudi na hitrostnih dirkah, tudi za ekipo British Leyland z 12 cilindrskim Jaguarjem. V vseh teh letih sta se ga prijela vzdevka Leteči Finec in Reli profesor. Njegovi "izumi" so zaviranje z levo

nogo, bel krogec na volanu in še kakšen. Svojega znanja ni skrival, pač pa ga je prenašal na znanja željne voznike v svoji šoli dobre vožnje.

Morda se sprašujete, kaj me je vzpodbudilo, da sem napisal ta članek. Takoj vam pojasnim. Imel sem to srečo, da sem Rauno Aaltonena osebno spoznal. To se je zgodilo na letošnjem Avstrijskem prestižnem reliju Enstal Classic. Vozil je repliko minija, s katerim je leta 1967 zmagal v Monte Carlu. Je prijeten zgovoren gospod. Nisva se pogovarjala le o avtomobilih, pač pa sva našla skupno temo tudi o fotoaparatih in fotografiji, s tem povezanim padanjem svetlobe in še o čem. Ker pa tudi klasične relije, ki se jih zadnja leta z veseljem udeležuje, jemlje zelo resno, je ob določenem času moral »skočiti« v svojega minija in odbrzeti novim uspehom naproti. Še dolgo potem sem bil nekako pod vplivom tega srečanja in vesel sem, da sem imel priložnost spoznati tega velikana svetovnega avto-moto športa.

